

L'Alhambra de La Garriga: com cuidar, sentir i viure el cinema

Conversa amb Josep M. Miró, Josep M. Miró (fill), Albert Benzekry i Martí Porter

XAVIER CUBELES / SETEMBRE DE 2016

El passat 29 agost del 2016 va fer dos anys que el cinema Alhambra de La Garriga va tornar a obrir les seves portes després de més d'un any i mig d'entrebancs. Primer va ser la necessitat de dotar el cinema de la tecnologia digital, atès que les distribuïdores deixaven de proveir pel·lícules en 35mm. Després, un cop reeixida aquesta fita i a punt de celebrar el centenari de la sala, els serveis tècnics de l'Ajuntament van alertar d'unes esquerdes que per raons de seguretat obligaven a tancar l'edifici construït el 1913.

El camí va ser llarg i tortuós, però gràcies a la il·lusió i a les sinergies creades entre la família Miró (gestors del cinema), la propietat de l'edifici, l'Ajuntament de la Garriga, el Cineclub i la campanya popular SOS Alhambra, la gesta va culminar l'agost del 2014, amb la reobertura del renovat cinema Alhambra, que tornava a delectar els garriguencs.

El juliol de 2016 ens reuníem al vestíbul del cinema amb quatre dels protagonistes més directes d'aquest miracle: **Josep M. Miró**, exhibidor i gerent del cinema Alhambra, el seu fill **Josep M. Miró (fill)**, ajudant del seu pare en la programació del Cinema, **Albert Benzekry**, Regidor de Cultura, patrimoni i identitat de l'Ajuntament de La Garriga i **Martí Porter**, membre del Cineclub de La Garriga i (aleshores) regidor de l'Ajuntament de La Garriga.

Inici del SOS Alhambra: el projector

Xavier Cubeles: Josep Maria, com comença aquesta història?

Josep M Miró: Tot comença en un punt d'inflexió claríssim: o passàvem al cinema digital o tancàvem portes. El 35mm s'acabava, pràcticament no hi havia còpies, així que o reformaves o no hi havia res a fer. **L'acció del Cineclub, de l'Ajuntament de La Garriga i de molta gent del poble ens va donar ànims i, concretament, van ajudar-nos a fer front a gran part dels costos del projector digital.** Tot ha estat molt difícil i complicat.

Xavier Cubeles: Quan prens la decisió d'aquest canvi, a qui li dius primer?

Josep M Miró: Al meu successor, el meu fill.

Josep M Miró (fill): La sensació era molt dolenta... sense còpies de pel·lícules pel nostre projector de 35mm, exhibies pel·lícules que no eren d'actualitat, amb el que la situació del cinema era cada cop més feble. El tema econòmic va pesar molt, tot i que la il·lusió hi era tota. Ens trobàvem en un carreró sense sortida. A partir d'aquí havíem de decidir entre tancar, o exposar el tema amb qui compartíem l'interès pel cinema del poble: el Cineclub de la Garriga, gent amant del cinema i en especial d'aquesta sala, i l'Ajuntament de La Garriga, que havia de ser coneixedor de la situació.

Xavier Cubeles: Per tant, Albert, us van venir a veure ... i què va succeir?

Albert Benzekry: Hi ha dos moments amb uns fets que van ser determinants. Un és quan a finals del 2012 en Josep M^a vingué a l'Ajuntament a comunicar-nos que la situació econòmica era molt dolenta i que havien de tancar. I l'altre, a la tardor del 2013, quan s'afegí el tema de les obres. Com a conseqüència de l'enderrocament dels edificis del costat del cinema, va quedar al descobert la cornisa de l'edifici. Recordo que era el 15 de novembre del 2013, amb la inauguració de l'exposició del centenari de l'Alhambra, quan ens va arribar la notícia que els serveis tècnics municipals havien determinat que el cinema s'havia de tancar provisionalment perquè hi havia unes esquerdes. Això no tenia res a veure amb el problema que ens havia vingut a plantejar en Josep M^a sobre el projector, i se sumava a les dificultats a superar.

Aquell 15 de novembre vaig arribar a casa plorant, plorant per la frustració i la ràbia. No podia ser que a punt de celebrar el centenari de l'Alhambra, i un cop superat el tema del projector, el mateix dia s'hagués de tancar el cinema.

Va ser molt feixuc i molt pesat, però a canvi anaves veient que tot avançava. I que cada entrebanc, pitjor que l'anterior, s'anava superant.

Xavier Cubeles: Martí com t'arribà la notícia?

Martí Porter: Jo recordo les dues fases, la primera quan en Josep M^a se'n va anar a l'Ajuntament a dir que havia de plegar. Nosaltres també ens n'assabentarem i ens vam posar en contacte amb l'Albert. Vam pensar que s'havia de fer alguna cosa, d'intentar-ho, ja fos fent un crowdfunding o un patrocini... A l'Albert li va semblar una bona idea, perquè **això no deixa de ser un negoci privat i els ajuts públics que pogués rebre eren molt limitats. Tot i que fos un negoci cultural i en un edifici singular, hi hauria limitacions i, per tant, s'havien de trobar el diners per altres canals.** Vam parlar els del Cineclub de La Garriga i decidírem acomplir un dels articles dels seus estatuts, que és precisament la defensa del cinema Alhambra, el suport al cinema del poble, un cinema que val el seu pes en or. Moltes de les accions del Cineclub han de ser, directa o indirectament, donar suport al cinema comercial. I dic això perquè es pot pensar que poden ser objectius incompatibles, però en aquest cas no és així.

En parlar amb el Cineclub vam veure que era una gran idea, però que no hi hauria temps perquè havíem de recaptar uns 30.000 euros en uns quaranta dies. Vam decidir fer quelcom més complex i ambiciós, i no només basar-nos en el crowdfunding, que tindria una permanència més llarga. Així, vam fer a més a més una sèrie d'activitats, com anar tots els

dissabtes a mercat, fer actuacions musicals, teatrals... per anar omplint la bossa. Un any, el cent per cent del benefici de la barra del bar del Cineclub a la festa major va anar a la campanya SOS Alhambra. Tant l'Ajuntament com nosaltres, com la família Miró vam començar a xerrar amb empreses.

Acte de presentació de la Campanya SOS Alhambra, amb Sergi López, Albert Benzekry, Josep Mª Miró, l'alcaldeessa Meritxell Budó, Lluís Castells i Juan Antonio Bayona.

Respecte a la segona fase, que l'Albert ha descrit com **el moment de l'esquerda, no només estàvem celebrant l'exposició del centenari, sinó que estàvem a punt de realitzar l'última festa a dins del cinema amb la que donàvem per acabada aquesta fase de mobilització**. No havíem arribat al cent per cent, però havíem recaptat bona part dels diners i estàvem molt contents. Havíem vençut els dubtes de la propietat, ja no només per fer l'obra, sinó també per mantenir l'activitat. Mentre això es coïa, ens va arribar la notícia de les esquerdes. En aquest moment el Cineclub va tenir una crisi molt greu, perquè va ser el cop més dur. Vam convocar una reunió i no teníem esma per fer-la, perquè pensàvem: "què hem de fer ara, si ja més no podem..." Però hi va haver un petit miracle: moltíssima gent s'havia implicat i va començar una segona fase amb la posta en pràctica d'idees que s'havien anat parlant: com l'apadrinament de butaques, la sol·licitud de la subvenció per a la digitalització de sales de cinema que, segons es deia, a La Garriga no li tocava segons els requisits que es pensava plantejar, però que finalment es va poder obtenir parlant-ne amb l'ICEC.

Segona etapa SOS Alhambra: les esquerdes

Josep M Miró (fill): **Després de la campanya, gairebé teníem tots els diners per a la compra del projector, i ara tancava l'edifici per les esquerdes... Llavors van haver-hi tres mesos de procés lent de maduració**, també per part de la propietat.

Albert Benzekry: Les trobades que fèiem amb la propietat van ser complexes i complicades. Però es va entendre també que si no s'arreglava l'immoble, la propietat tampoc podria fer-hi res. Ni podria seguir com a cinema, ni tampoc per a qualsevol altre negoci.

Martí Porter: Però a banda d'això, que és totalment cert, recordo aquestes trobades amb la propietat, que ens miraven a tots, als del Cineclub, als de l'Ajuntament, a la gent de la campanya i del cinema, com a marcians. Ells vetllaven pel seu patrimoni, i van entendre que no tindrien una solució fàcil. Tot i tancar el cinema, no podrien fer cap altre negoci. Però a banda de totes aquestes circumstàncies que els van fer reaccionar, el tema és que es va arribar a tocar la fibra sensible. Hi va haver una reacció per part de la propietat, que a mi em va semblar preciosa, que va ser quan van dir "Vinga, doncs som-hi".

Xavier Cubeles: Per arribar a això va ser important que veiessin que el poble volia cinema?

Martí Porter: Penso que sí, que es va apel·lar a la fibra sensible. Com quan durant la campanya algú et deia "Jo fa vint anys que no poso els peus al cine, però em fa ràbia que tanqui", i et donava vint euros. **Són aquesta classe de reaccions on veus una embranzida col·lectiva, que toca privat i públic, que toca privat i municipal, que toca totes les tecles i provoca una resposta social. A més a més, va haver-hi un mèrit compartit sense apropiació política**, i no es va utilitzar com a cap arma contra ningú. També s'ha de dir que sí que se sentien comentaris "discrets" dels quals no se'n feien causa pública. Va ser una història molt important de mèrits col·lectius.

A una de les persones que penso que se li ha d'agrair MOLT la seva participació, no sols perquè ho va fer de manera altruista, sinó perquè va ser una peça clau i és l'arquitecte Jesús Rey, que en plegar de la seva feina venia al cinema Alhambra no només a fer la feina d'arquitecte sinó a fer de mediador entre la gerència del cinema, la propietat, els treballadors, els veïns... i ho feia content. Va dir que ell diners no en podia posar però que portaria la direcció de l'obra.

Josep M Miró (fill): Sí, una de les persones més importants de la història de l'Alhambra i el seu procés és ell, en Jesús Rey. Trucades a diari, venia cada dia, és un gran professional però millor persona. Ha estat una peça cabdal en les obres (que aquí se n'ajuntaven dues: la del sostre i la digitalització de la sala). Sense ell dubto molt que haguéssim avançat i superat els imprevistos constants.

Josep M Miró amb Jesús Rey, responsable dels treballs de rehabilitació de la sala

Josep M Miró: En qüestió de diners molta gent ens ha ajudat, inclús distribuïdores a qui els devíem diners i ens deien: "pagueu quan pugueu, quan obriu" i això és d'agrair. Ara fredament puc dir que sort que es va fer aquesta reforma: tenim una teulada impecable, sense les goteres i problemes d'abans, lavabos, portes d'emergència noves ... tot el necessari. Ara tot està perfecte.

Xavier Cubeles: Qui més va plorar (entre riures)? Martí vas plorar?

Martí Porter: Més de dues i tres vegades...

Albert Benzekry: Tot això explica la importància del cinema, del què ha estat i és per a La Garriga la institució de l'Alhambra, perquè crec que podem parlar d'institució, de patrimoni. Que algú aportí diners tot i fer vint anys que no va al cinema suposa donar-li un valor de patrimoni, perquè **es tracta d'una cosa més enllà de l'objectivitat. Significa tenir una voluntat de memòria. Transcendeix el simple fet de projectar cinema. I aquesta implicació de la ciutadania i de les empreses es veu reflectida en les plaques amb els noms a les butaques apadrinades. Més enllà de la part tècnica, de les decisions, al final, queda aquella part més emotiva del cinema Alhambra com a institució.** Penseu que l'Alhambra ha estat projectant cinema des de la dècada dels vint ininterrompudament

Josep M Miró (fill): És que si ho mires objectivament, sense aquesta part emocional el projecte no hagués avançat. Quan vaig posar tots els números sobre la taula es va veure que era inviable, no només pel tema de la digitalització, sinó per la repercussió a la resta d'instal·lacions. A nivell familiar, la situació econòmica del cinema ja es veia que no arrencava des de feia temps... Així que, quan es va iniciar tot el procés, va ser perquè ens vam tancar els ulls i vam tirar-ho endavant. Familiarment hem posat molts diners i hi continuem posant, però o anàvem al cent vint per cent o era inviable. Clar que es va poder fer amb la complicitat de tots, fins i tot amb la del proveïdor de l'equip, que li vaig posar sobre la taula el què teníem i el què volíem i, sense dubtar ni dos minuts, va dir "endavant".

Josep M Miró (fill): Van ser dos problemes enormes i ara, pensant en tot el què hem passat, en tot el procés, veig que va ser un calvari en tots els sentits.

També cal remarcar dos factors decisius: la propietat de l'edifici va voler fer la reforma i la gent que s'estimava aquest cinema va mobilitzar-de manera molt activa. Aquesta gent els coneixia de venir al cinema, de tallar entrades..., però a partir de tot el periple hem fet una complicitat que mai hagués imaginat. Ara ens veiem, ens abracem.

Martí Porter: És la part emocional, igual que li va passar a la propietat. Quan es va començar amb els apadrinaments, vam verificar que n'hi havia des d'Austràlia, Itàlia, França..., de gent que potser no trepitjarà el cine, o potser ho havia fet una vegada en la seva vida. Quan vam començar a parlar d'això amb la Montse Majench i companyia de l'Acadèmia del Cinema, vam veure que la situació de l'Alhambra era una situació del més habitual, **el vuitanta per cent de les sales de poble tenien el mateix problema i, segur que més de la meitat ja han desaparegut. S'han fet miracles, com el cine Catalunya de Ribes de Freser, que sense arribar a dos mil habitants tenen tres-cents vuitanta socis benefactors del cinema, i així el van**

poder digitalitzar. Els llocs on s'han salvat les sales de cine de poble ha estat per la importància del component emocional. En aquest cas, a la primera festa d'estiu de l'Acadèmia del cinema Català al Palau Robert, vam anar a filmar en suport a l'Alhambra a la Isona Passola, guanyadors de Gaudís... i tots van participar amb moltes ganes. Amb tot això, la Meritxell Soler va filmar l'[espot "L'Alhambra Fascina "](#), que la Vallès Oriental Televisió va emetre gratuïtament almenys durant vuit o deu mesos, i es veia a tot el Vallès.

Josep M Miró (fill): Va haver-hi molta complicitat. L'Alhambra té molta història i el pare porta quaranta anys a la sala. Aquests són dos components molt forts. Va arribar un punt que ens havíem d'entendre com a família Miró, com a responsables del cinema, i **en aquest punt jo em vaig implicar al cent per cent amb la gent que va iniciar la campanya per coordinar tot aquest muntatge. Comptàvem amb els diners de la gent, amb moltes accions. Vaig veure de seguida que anaven a totes**, hi havia l'Albert a la regidoria, i tant els partits polítics com els regidors a nivell personal hi van posar diners, i els apadrinaments va ser un dels punts clau de la campanya. El dia a dia era constant, recordo els whatsapps contínuament, reunions, mogudes... veies el tarannà de com anava tot i pensaves "ens en sortirem". Aquest és un exemple claríssim de col·laboració societat civil, administració i empresa privada.

Es torna a obrir el cinema

Xavier Cubeles: Hi ha aquesta col·laboració local però també aquesta implicació de la gent del cinema a nivell de conjunt del país, que ha ajudat a donar-li un valor. La Garriga va transcendir.

Martí Porter: Recordo que una de les coses que em deia l'Acadèmia, ja que a la seva web i al butlletí electrònic sempre hi sortia el cinema Alhambra, és que altres cinemes els deien que l'estaven afavorint, però lògicament l'Acadèmia mai havia posat un cèntim, perquè no en tenen! I contestaven que el què havien de fer era muntar accions com les que es feien a La Garriga i que no hi hauria problema en anunciar-les als mitjans de l'Acadèmia. Perquè el què feia gràcia d'això era justament l'esforç col·lectiu.

Josep M Miró (fill): Recordo que en arrencar la campanya va venir en J. Bayona, director de "Lo impossible", i va pujar a una tarima davant del cinema ... **Vam veure que el suport anava des del qui estava més amunt fins al de més avall. Vam inaugurar el 29 d'agost, i cap al 5 o 6 d'agost TV3 ja ens va anunciar que vindria a la reobertura.**

Martí Porter: A més us va guanyar el favor d'inaugurar amb l'estrena de "El Niño".

Josep M Miró (fill): Sí, i el responsable de la pel·lícula ens va dir de mirar-la abans per si s'adequava a aquest esdeveniment i la veritat és que era perfecta, encaixava perfectament amb l'estrena.

Albert Benzekry: El què més em va sobtar de la inauguració va ser la sonoritat, eren molts anys escoltant les pel·lícules a través dels altaveus del darrere de la pantalla i quan vaig tenir

l'experiència a l'Alhambra, de sentir-te envoltat pel so, va ser una experiència que en aquest cinema no s'havia viscut mai.

Josep M Miró (fill): Un dels imprevistos que no se m'oblida va ser quan el responsable de la instal·lació em va dir que s'havia d'insonoritzar la pantalla amb unes plaques que venien d'Alemanya i que es posaven darrere de la pantalla, amb quatre altaveus, més els dotze..., això no ho sabíem tampoc.

Josep M Miró: Quan es van fer les primeres proves de so i de projecció va ser molt emocionant. Recordo que estava amb el propietari, amb la teulada ja arreglada i vaig plorar i tot.

Un cinema més enllà del cinema

Albert Benzekry: **El cinema són percepcions, i en el món de la cultura ens movem per percepcions. Però cap persona aliena a l'Alhambra en entrar en aquest cinema es queda indiferent**, és impossible. Ja només aquesta porta, aquesta mena d'úter que et porta a aquest submón d'imatges i de so, i el sostre, les cortines... et transporta a una època indeterminada. Això no deixa indiferent a ningú que tingui una mica de sensibilitat artística. Es palpa una genuïtat, un tracte i una manera de fer que potser altres sales no desprenen aquesta personalitat.

Probablement, **si aquest cinema hagués nascut a finals dels 70 o 80, en aquella època efervescent de multisala, potser s'hagués fet un cinema mancat d'aquest pòsit, d'aquest teixit de complicitats, de manera que hagués fet impossible tot això**. Hagués estat un cinema de memòria més recent, no hagués tingut aquesta penetració a nivell local. A mi em sembla que ha estat molt important la idiosincràsia del cinema i com s'ha anat mantenint.

Josep M Miró (fill): Recordo que una de les inquietuds era mantenir l'estètica del cinema. Per a tothom és un goig veure la sala adaptada a les noves tecnologies.

Martí Porter: Fins i tot, en un parell de reunions tenses, deien que era impossible mantenir les motlures per un tema d'acústica. I al final no és que siguin idèntiques, però queden magnífiques.

I un altre tema de molt esforç tècnic i emocional ha estat mantenir el projector de 35mm, que cada vegada tindrà un ús més rar, perquè cada vegada hi ha menys còpies i és més difícil, queden alguns col·leccionistes, que tenen problemes legals per poder distribuir alguna de les seves pel·lícules, però continua una certa militància per mantenir el projector de 35mm. Després de molts problemes, és un miracle que es pugui mantenir, és "Lo imposible", i va ser molt bo que vingués en Bayona amb la seva pel·lícula el primer dia. De fet, el cinema de Caseres, que se n'ha sortit amb una altra solució, té un llibre anomenat "Lo imposible posible", perquè és un poble que amb menys de 1.000 habitants tenen cine digital.

El projector de 35 mm, que encara ocupa un lloc a la sala de projecció del cinema.

Josep M Miró (fill): Hi ha gent que ve per La Garriga a passejar, que ha sentit a parlar del cinema, i el meu pare els ensenya la sala i li fa gràcia que el coneguin...

Josep M Miró: **“Mira, en aquest poble hi ha un cine!” se sent quan passa la gent, com si fos una cosa molt rara!** A més fem altres actes, a banda del cinema ... Quan fem l'òpera, una meravella, contentes a una altra gent, i això a mi també m'agrada.

Albert Benzekry: Hem tingut la sort i l'habilitat entre tots de saber conservar la sala, com a patrimoni que t'explica un passat i que, a més a més, s'utilitza regularment per exhibir pel·lícules d'actualitat.

Martí Porter i Jesús Rey, comentant les obres del cinema

El futur de l'Alhambra

Xavier Cubeles: Després d'aquests dos anys, com a exhibidors què heu après i quins reptes teniu de cara al futur.

Josep M Miró: **Mantenir el públic que tenim, per això sempre els preguntem, els comentem, volem saber la seva opinió, què els agrada i sobre això programem. No ens fixem tant en el jovent, sinó més aviat en gent de trenta anys en amunt i públic familiar amb nens i nenes.**

Josep M Miró (fill): El cinema està molt malament i l'existència de les multisales a les grans poblacions té una influència pèssima per a nosaltres. Per sort, el meu pare ha mantingut una programació bona tots aquests anys. El risc econòmic el tenim cada cap de setmana en tant que tot i tenir la sala digitalitzada pot ser que no vingui gent. Per sort tenim un públic molt fidel: a la gent que li agrada el cinema ve cada setmana. No ens podem queixar de l'afluència de gent, però el cinema d'avui en dia és difícil que sigui viable. Aquest perquè és un petit miracle i anem tirant, i fent també activitats fora de l'habitual. Amb les entitats, Cineclub... que et permeten captar un públic també nou.

Josep M Miró: Ens queixem del 21% d'IVA, és "un robo a mano armada"!

Martí Porter: Gràcies a la digitalització, les novetats comercials es poden estrenar pràcticament a la vegada o amb molt poc temps de diferència i això fa que s'assoleixin bones entrades de públic al cinema. Aquests dos anys, he pogut veure el cinema ple o bastant ple, i fins i tot amb cua al carrer. Això permet l'altra cara de la moneda, ja que **amb aquest coixí de recaptació que et dóna el cinema comercial més immediat, pots programar cinema**

alternatiu que dona pòsit cultural i fidelitza espectadors que vindran més freqüentment. És el que passa també al cinema de Vilafranca, que se l'ha quedat el Cineclub i no van de romanticisme a ultrança. I després una altra cosa important, i a mi que em molesten moltíssim els anuncis de multinacionals, trobo estratègicament viable i se'm fa simpàtic que s'ofereixin anuncis de comerços i entitats locals abans de les sessions.

Xavier Cubeles: I la col·laboració entre Ajuntament i les escoles?

Albert Benzekry: Fa uns anys que hi ha un conveni. **A l'Ajuntament de La Garriga es percep i s'accepta que tot i que l'Alhambra és un negoci privat, hi ha uns valors intangibles que mereixen una protecció per la seva singularitat.** Per a l'Ajuntament és un bé cultural, i per això tots els anys es signa un conveni. Es van avançar dues anualitats per les obres, però ara al 2017 es tornarà a revisar i actualitzar l'aportació municipal.

Xavier Cubeles: Això suposa que vinguin escoles?

Martí Porter: El conveni estableix que l'Ajuntament dona una quantitat al cinema Alhambra i el cinema obre les portes a activitats promogudes des de l'Ajuntament, altres entitats i escoles, i projectar sessions de tipus cultural, educatiu...

Albert Benzekry: Aquesta col·laboració també s'ha de reinventar, perquè el **cinema té prou solatge i prou material com per poder-lo incorporar a qualsevol dels recorreguts turístics i patrimonials. Que la gent pugui entrar i si coincideix amb algun tipus d'activitat doncs millor.**

La programació de l'Alhambra

Xavier Cubeles: Com caracteritzeu la programació a l'Alhambra?

Josep M Miró: **Amb els anys d'experiència ja tinc un sisè sentit, oloro les pel·lícules abans que s'estrenin. El cinema europeu agrada molt, i l'americà depèn.**

Martí Porter: Jo el que vull plantejar és que s'hauria de fer com a mínim una pel·lícula "bona" des del punt de vista més cinèfil, a la setmana, que ja sé que ho feu, però a més en versió original a hores menys intempestives.

Josep M Miró: Costa molt que la gent s'hi acostumi... perquè venen quatre gats!

Albert Benzekry: Jo no tinc una cultura cinematogràfica ni poc ni molt enciclopèdica... però si t'agrada el cinema, si t'agraden les històries, tu pots venir al cinema Alhambra i tot i no conèixer el director, vens i t'agradarà. Pots venir a veure determinats títols dels que se'n parlen, però sinó és així, tindràs la garantia de tenir una bona experiència cinematogràfica.

Josep M Miró (fill): Tot i així s'ha de retornar a tenir l'hàbit d'anar al cinema a veure pel·lícules, que és el què s'ha perdut. Cada setmana s'estrenen dotze o quinze pel·lícules i en una setmana la meitat ja no estan en cartellera.

Xavier Cubeles: El què ha canviat és la comunicació de la programació, ara teniu més mitjans que abans...

Josep M Miró (fill): El tema web i xarxes socials funciona molt bé, però el tema és trobar que les pel·lícules interessin a la gent. Després també el tema cultural, intentar que la gent un dissabte, un dilluns es plantegi anar a l'Alhambra a veure una pel·lícula.

El cinema com a experiència. El cinema com a esdeveniment

Xavier Cubeles: En què i cap on han d'avançar les sales de cinema?

Josep M Miró (fill): El teatre ha avançat molt, la música també, però el cinema és el què menys, també se sumen els problemes amb la pirateria...

Martí Porter: L'audiovisual està més supeditat a uns contingents que la música i el teatre en directe no pateixen tant. Un sol capítol de "Juegos de Tronos" costa molt més que la superproducció catalana de l'any. Això què vol dir? Que si la gent té Internet, Home cinema, produccions d'autèntic luxe a casa, la competència és molt difícil. Té a veure amb la qualitat de les pel·lícules, però no només és això. Té a veure amb el què deia en Josep M^a d'escoltar la gent, i l'audiovisual, com a mitjà, té el recurs de poder manegar milions de dades. I quan s'inverteixen tants milions d'euros en un capítol ja han fet un testeig molt gran perquè el risc sigui mínim. Per un capítol fallit, en tenen vint de beneficiosos. En canvi quan en Villaronga fa una pel·lícula, fa mans i mànigues per aconseguir els diners, i no té cap garantia sobre la pel·lícula. Llavors, a banda del cas Alhambra, del miracle, el paradigma de l'audiovisual està més forassenyat que ho pot estar el teatre. L'espectador de teatre, al cap i a la fi, no ha canviat tant en aquests cinquanta anys en comparació a l'espectador d'audiovisual.

Josep M Miró (fill): **S'està perdent molt el fet que anar al cinema sigui una trobada social, de la gent, de sortir de l'entorn de casa i fer que el cinema sigui molt més. Així, tractem d'acompanyar les sessions amb altres activitats, per donar un valor afegit, com conferències, portar un actor.... Entenc que les tecnologies avancen molt, però el cinema té un punt que no es pot mesurar amb les dades, amb el Big Data. Hem de pensar en considerar anar al cinema com una opció del cap de setmana.**

Josep M Miró (fill) en un acte de suport a l'Alhambra amb Isabel Coixet

Albert Benzekry: El consumidor cultural el què busca també són noves experiències. L'espectador de teatre potser ha canviat poc, però pot interactuar. Si el cinema es complementa amb la vinguda del director, d'un actor, d'un determinat acte, si als concerts passa quelcom més que la música, si les visites turístiques i culturals a més són teatralitzades... La tècnica acompanya al cinema, però crec que **el cinema Alhambra per la seva idiosincràsia, per la seva història, per la manera de gestionar-lo, està i té les condicions de poder oferir alguna cosa diferent, i en aquests dos anys el cinema Alhambra ho ha demostrat, no s'han fet únicament projeccions. Al cinema passen coses, l'espectador se sent acompanyat d'una altra manera**, i no només perquè en Josep Maria et ven l'entrada i a la sortida et pregunta què tal, i aquest tracte inèdit per sí sol, ja és una experiència.

Josep M Miró: Motivar la gent cada setmana costa...

(TOTS): Clar, i és la clau.

Martí Porter: El Pokemon Go és el rival de l'audiovisual però no tant del teatre, o de l'òpera... El problema del cinema en general és que l'univers audiovisual és inabastable. Quan una persona va al teatre va a cercar una altra experiència, no va a buscar la pel·lícula i, aquest és un problema afegit de qualsevol cinema, es tracta de seguir incidint en aspectes singulars de l'exhibició cinematogràfica.

Una vivència personal...

Xavier Cubeles: Parlant d'experiències, des del moment que gairebé ens quedem sense cinema fins al moment actual, podeu destacar alguna anècdota que us hagi colpit especialment, o experiències emocionants que hagueu viscut en aquest cinema?

Albert Benzekry: Jo em quedo amb un poeta que m'agrada molt, Carles Sindreu, que parlava de ser feliç sent espectador de la felicitat dels altres. Jo vaig veure en Josep Maria molt feliç el dia del concert de la Troba Kung-Fú, que estava gairebé sense paraules, i el vaig fotografiar i li vaig imprimir aquesta foto. **En aquell moment no hi havia res resolt, però la força que**

donava la gent dreta, en Josep Maria emocionat, tenies el convenciment que tot acabaria bé. Em quedo amb aquesta sensació de ser feliç veien la felicitat dels altres.

Martí Porter: Jo em quedo amb aquella persona que vol apadrinar, que dóna 1.000 euros i no vol que surti el seu nom. O una altra: aleshores era regidor a l'Ajuntament i, quan es van parlar de les possibilitats per ajudar el cinema i d'avançar les dues anualitats del conveni, tothom va donar el seu suport. Perquè tots teníem clar que era un equipament del poble i que s'havia de fer. O en plenari, suggerir que cada grup polític fes aportacions i cap d'ells ho va veure com una "cosa rara"; i encara més, que cada regidor apadrinés a títol personal una butaca, i tots disset ho vam fer. Això des d'un punt de vista institucional. Des de la perspectiva més personal, van ser dos anys de treballar sense sou, no sé quantes nits, quantes tardes, quants dissabtes, milers de whatsapps... però **hi havia una il·lusió tremenda per part de la gent des de diferents extractes: polítics, familiars, sentimentals... que generava una trempera col·lectiva de felicitat molt maca. I això es va extrapolar a moltíssima gent del poble que ni coneixies.** Això ha estat de les coses que més m'han gratificat

Josep M Miró (fill): Jo una mica el què he dit, que **coneixies gent que venia a l'Alhambra i després, amb el procés, els arribares a conèixer molt més, i veies la il·lusió que transmetien per portar endavant el cinema. I aquesta implicació "perquè sí", et fa adonar-te'n que potser no tot està tan malament. La força col·lectiva fa coses impensables.** El cap de setmana de l'obertura, amb les sessions de cinema Paradiso, a les que va venir Totó, el protagonista, pensava: "hem aconseguit tot això sense perdre els orígens, sense oblidar d'on venim". la gent es van superar.

Josep M Miró: A mi hi ha tantes coses que m'han agradat! Amb la pel·lícula que més gent he tingut ha estat amb "El libro de la Selva" de Disney, o "La vida de Bryan", o les pel·lícules S, que eren nefastes!... Si ara fes les pel·lícules amb les que abans omplíem em cremarien el cine! **Els gustos cinematogràfics han canviat completament, hi ha més cultura.** Abans feies pel·lícules del Esteso, Pajares, Manolo Escobar... i tot abarrotat!

Martí: Ara també fas "Ocho apellidos vascos" i tot abarrotat! (riures)

Josep M Miró (fill): Ara una bona pel·lícula funciona, el boca orella funciona, el què passa és que costa aguantar, els americans van molt ràpid...

Martí Porter: Sí però s'ha d'aconseguir. L'última de José Luís Guerín, "La academia de las musas" l'ha fet amb una sabata i una espadenya, i sense cap subvenció, ni ICO, ni ICEC... zero. I no para d'exhibir la peli. D'aquí l'avantatge del digital, que s'emporta el suport i se'n va on sigui, París, Còrdova... i l'emet. El què ha d'intentar el cinema Alhambra és fidelitzar aquest pòsit, aquestes cinquanta persones, incidir en aquest caràcter singular d'aquest cinema i que això mateix sigui patrimoni. Que als directors els vingui de gust venir aquí a La Garriga a exhibir la seva pel·lícula, que tinguin aquest desig.

Albert Benzekry: I tenir aquest factor diferencial que s'ha de cuidar, que un espectador pugui veure "Independence Day", sortir i fer un entrepà, i tornar a entrar i veure en Guérin. Aquesta és la manera de fer cinema a l'Alhambra: tenir la qualitat, la garantia i el tracte d'una experiència.

Josep M Miró: **Tot és qüestió de cuidar-ho, sentir-ho i viure-ho.**

[Material complementari aportat per Tariq Porter: SOS Alhambra](#)